

Σέρνει καὶ τὸ ἄσπρὸ σπαθί, καὶ ἔς τὴ φωτιά χουμάει.
Ἐκοψε Τούρκους ἄπειρους, κ' ἑπτὰ μπουλουκπασσάδαις.
Καὶ τὸ σπαθί του ἐσχίστηκεν ἀπάνου ἀπὸ τὴ φοῦχτα,
Κ' ἔπεσε ὁ Διάκος ζωντανὸς εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια.
Χίλιοι τὸν πέρνουν ἀπ' ἐμπρὸς, καὶ δυὸ χιλιάδες ἴπισω.
Κι' Ὁμὲρ Βριόνης μυστικὰ ἔς τὸν δρόμο τὸν ἐρώτα·
— «Γένεσαι Τούρκος, Διάκομου, τὴν πίστι σου ν' ἀλλάξης ;
» Νὰ προσκυνᾷς εἰς τὸ Τζαμί, τὴν Ἐκκλησιά ν' ἀφήσης ;
Κ' ἐκεῖνος τ' ἀπεκρίθηκε καὶ μὲ θυμὸ τοῦ λέγει·
— « Πᾶτε, κ' ἐσεῖς, κ' ἡ πίστι σας, μουρτάτες, νὰ χαθῆτε !
» Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς θὰ ν' ἀπεθάνω,
» Ἐστὴν Ἐκκλησιά μ' ἐμύρωσαν, κ' ἐκεῖ θὰ νὰ μὲ κλάψουν.
» Ἄν θέλετε χίλια φλωριά, καὶ χίλιους μαχμουντιέδες,
» Μόνον ἑπτὰ ἡμερῶν ζωὴ θέλω νὰ μοῦ χαρίστε,
» Ὅσο νὰ φθάσῃ ὁ Ὀδυσσεὺς, κι' ὁ Βάγιας ὁ Θανάσης ».
Ἦσαν τ' ἄκουσ' ὁ Χαλίλμπεης, ἀφρίζει καὶ φωνάζει·
— « Χίλια πουγγία σᾶς δίνω ἴγῳ, κι' ἀκόμα πεντακόσια,
» Εὐτὺς νὰ τὸν χαλάσετε τὸν φοβερὸ τὸν Κλέφτη,
» Γιατὶ θὰ σβύσῃ τὴν Τουρκιά, κ' ὄλο μας τὸ Δεβλέτι ».
Τὸ Διάκο τότε πέρνουνε, καὶ ἔς τὸ σουβλί τὸν βάζουν·
Ὀλόρθο τὸν ἐστήσανε, κι' αὐτὸς χαμογελοῦσε,
Τοὺς ἔβριζε τὴν πίστι τους, τοὺς ἔλεγε μουρτάτες·
— « Σκυλλιά κι' ἂν μὲ σουβλίσετε, ἕνας Γραικὸς ἐγάθη,
» Ἄς εἶν' καλὰ ὁ Ὀδυσσεὺς, κι' ὁ Καπετὰν Νικήτας,
» Αὐτοὶ θὰ φᾶνε τὴν Τουρκιά, θὰ κάψουν τὸ Δεβλέτι ».

